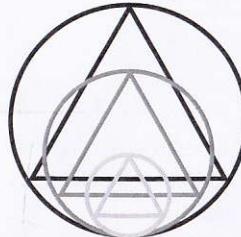

Cel mai frumos dar

ZULLY MUSTAFA

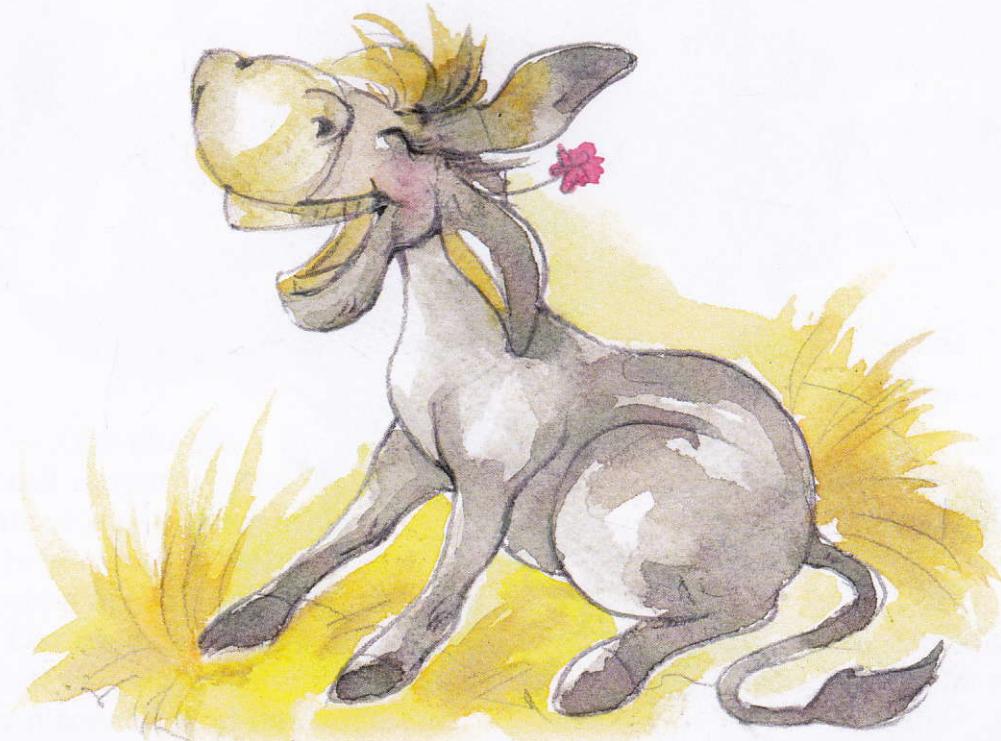

**Cartea Daath
Publishing House**

Editura Cartea Daath, 2013

Măgărușul Laur cu suflet de aur

Care va să zică, într-o minunată zi de duminică, s-a născut pe o frunză de laur, un măgăruș dolofan, cu ochii albaștri și coama de aur. Ei, mă rog, coama era gălbuie, dar Chița Măgărița, proaspăta mămică,

văzându-și puiul pe coșcogea frunza de laur era mai-mai să orbească de fericire. Drept mulțumire, a strigat din toate puterile către celelalte animale din staul strânse grămadă să facă botezul proaspătului Laur:

— I-haaa! Am un măgăruș de aur!

Moț Căpitan, un curcan cu greutate, se apropie neîncrezător de puiul de măgar.

Respect pentru oameni și cărți

— Glu-glu-glu ! Stai aşa, Chița Măgărița, nu te pripi cu vorba, o potoli curcanul. Aşa ceva este cu totul și cu totul neobișnuit. Te crezi cumva într-o poveste?

— Ce mai veste! zise și Motanul Zvâc, fluturându-și coada lungă. Treaba asta-i cam nătângă.

Dar chiar și el trebui să recunoască în sinea lui că era extraordinar acest pui de măgar a cărui coamă strălucea dumnezeiește în razele unui soare bland de decembrie.

Respect pentru oameni și cărți

— Mee-eee, motane, vezi-ți de-ale tale, ce știi tu de ale nașterilor socoteli? spuse o oiță năzdrăvană, molfăind de zor dintr-o căpiță babană.

Total se lumină în jur deodata, ca și cum soarele însuși se hotărî să dea o raită în staulul cu minunea cea întâmplată.

— Zvâc, dă-te colea mai departe, îl mustră Chița Măgărița pe motanul care se apropiase prea tare de puiul ei. Ai să-l sperii cu gheruțele tale!

Moț Căpitan se îndoie oleacă în mărgelele adunate la gât grămadă, oarecum înciudat că de-acum nu va mai fi el cel mai reușit exemplar din ogradă.

— Mda, glu-glu ! zise el. Trebuie să recunoaștem, este un măgăruș ciudat.

— Poate ai vrut să zici minunat!, se împăună Chița și avea și motive bine întemeiate să-i dea acum pe toți pe spate.

Știa toată lumea că Zvâc Motanul lenevea toată iarna pe sobă, iar vara alerga după fluturi, cât era ziulică de lungă. Moț Căpitan, cel mai țanțoș curcan, umbla prin curte ciugulind buruienile și îndoindu-și mărgelele de parcă ar fi fost un păun și nu altceva. Iarna stătea și el în staul pe lângă celelalte vietăți și scornea tot felul de enormități despre isprăvile lui din tinerețe pe când nu avea mărgelele atât de crete. Dar nici cele mai tinere găinușe nu-l credeau, atât erau de cusute cu ață albă născocirile lui mărete. Din respect, însă, pentru mărgelele lui, nimeni nu îndrăznea să-l contrazică, nici măcar un pui gălbui.

Chiar și căinele Bora, la o adică, era tot timpul läudat pentru că apăra de ochi străini bunurile gospodarului Mișu prinț-un singur lătrat. Pentru asta era recompensat cu oase din belșug, aşa să știți, de către copiii lui nea Mișu. Numai Chița Măgărița era pusă la treburi dezastroase, de parcă ar fi fost singurul animal ce putea face față la aşa corvoade nemiloase.

De pildă, chiar acum la începutul iernii aspre, nea Mișu o dusese în pădurea din apropiere ca să aducă butuci uscați pentru focul din cele

Respect pentru oameni și cărți

două case. Zile în sir Chița cărase, cu Laur în burtică, sărmana, lemne pentru toată familia și, uneori, gospodarul, din neglijență sau de obiceală, uitase s-o hrânească pentru osteneală. Tare mai plânsese Chița Măgărița pe furiș, în timp ce viscolul urla afară și zăpada se aşternea usoară pe cărările pădurii și pe-acoperiș. Și ce lungi erau nopțile de iarnă!

În grajd, în acel decembrie de pomină, nu era suflet de animal cu care să-și țină de urât. Zvâc Motanul și Moț Căpitan n-aveau nici o treabă, se lăfăiau pe sobă încinsă și nici că le păsa de prietena lor cu care se jucazeră o vară-ntreagă. Oița cea înțeleaptă era taciturnă ca orice filosof, iar găinușele, ce să mai, adormeau devreme hodoronc-tronc.

Chița Măgărița se ruga în fiecare seară la luna gălbuie ce o veghea de afară: „Lună blândă, adu-mi în dar, un puișor sănătos de măgar! “, şoptea Chița, înainte de a atipi, doar-doar foamea i s-o mai potoli.

Și iată, nici nu trecu bine o lună și dorința i se și împlini de Crăciun, atunci când sunt răsplătiți oamenii buni. Dar uite că și animalele pline de loialitate au, de Crăciun, de bucurii parte. Și ce mai măgăruș avea! Îl dezmirdea Chița cu toată dragostea.

— Să-i punem un nume! zise Zvâc Motanul când auzi vesteau cea mare.

— Eu vreau să fiu naș! lătră Bora zgomotos, dând din codița-i scurtă și parcă nu mai arăta aşa fioros.

— Asta-i o idee cât se poate de bună! spuse și Moț Căpitan.

Trebuie să-i alegem un nume deosebit! n-avu încotro curcanul și recunoscu.

